

ПОД ФУНИЯТА НА СВЕТОВЕТЕ

©Кристина Кунева, автор, 2015 г.

©Художник на корица: Николай Бузов
Електронно издателство Е-същност, 2015 г.

Вашата литературна Голгота

<http://e-sustnost.com/>

ПОД ФУНИЯТА НА СВЕТОВЕТЕ

Кристина Кунева

СЪДЪРЖАНИЕ

Ами ако съществуваше: Жабки в морето на Вселената	5
МАКЕТИРАНО	6
огОледално.....	7
ТРАНСЦЕДЕНТАЛНО	8
НА КОСЪМ ВРЕМЕ.....	9
НЕ Е ВРЕМЕ, ПИЕР	10
ПРОПУКВАНЕ	11
Самота: От другата страна на Космоса	12
БЯЛА ЛОГИКА	14
ТРИ ГЛЪТКИ	15
25-ТИ КАДЪР	16
СБОГУВАНЕ.....	17
НЯМА ДА СЕ ЧАКАМЕ	18
Като в приказките: Три кожи	19
БЕЗ ПРАВО НА ЛЕТЕНЕ	21
НИРВАНА.....	23
КОТКАТА НА БАЩА МИ.....	24
ЕКСХИБИОНИСТИЧНО.....	25
НЕЖЕЛАНИЯ.....	26
ЛИПСА	27
НАРКОТИЦИ, СЕКС И РОКЕНДРОЛ.....	28
Бълнуваници: Сън за дуенде	30
ЩЕ ДЕРЕМ ГЪРБА МУ СЪС СТИХОВЕ	31
42.....	32
СВЕЩЕННА БОЛЕСТ	33
СЪН ЗА ДУЕНДЕ.....	35
БЕЗВРЕМЕННО	37
10-11 Hz.....	39
НЕИЗПРАТЕНО.....	41
360°	42
Te extraño, Loca	43
АРХЕТИПНО.....	45
ПИСАНЕ ≠ ТЪГА	46
Tainted (yet not tamed)	47
ДЕН ЗА ПРОШКА	48
МОЛИТВА.....	49
ПРОЩАВАНЕ	50
ДРУГО ПЪТУВАНЕ.....	51
Te Extraño.....	52

Ами ако съществуваше:

Жабки в морето на Вселената

* * *

Морските вълни са души на самодиви, които дъхат пастелено сини мечти на бреговете и подреждат дъната в натюрмортни експресии. Сини картини. Напластени съдби, събиращи сол и йодни пари в каменните рани на пясъка. Слагам и на двете си уши по една раковина и забравям за света на хората. Оставям вълните да рошат косата ми, да ги вплитат с водораслите, да покриват очите ми с миди и да нареждат по гърба ми кръгли камъчета.

Ето, търкулва се първото, за да застане от ляво на гърдите. Изтърва го дете на морето - бледо момче със зелени звезди във очите и чувства прииждащи на приливи. Когато ме прегръщаше, се чувствах като в морето - онова чувство, когато затвориш очи и легнеш по гръб на вълните... Не, не НА вълните, лягаш В морето, оставяш го да се просмуче в клетките ти, целият ставаш пяна и пясък, и слънце, и всичко, което го обитава, навлиза в душата ти като мощен залп лава, която бясно и прониква във всичко и го променя завинаги. Вече си част от водата, част си от играта на слънцето, от топлите сини води на тропика, които къпят амазонките, до ледовете на полюсите; които се носят величествено и тайно се усмихват, когато ги гъделичкат стъпките на пингвините.

Когато ме целуваше, през ушите ми нахлуваше морското налягане със сила, която не могат да измерят никакви балове. Хвърлих в тебе душата си като малко дете на брега, което прави жабки в морето на Вселената и тя заподскача като кръгло камъче, оставяйки незаличими следи по повърхността на съдбата.

Беше едно удавяне. Чувала съм, че това е най-страшната смърт. Пълнят ти се дробовете до ПРЪСКАНЕ. Така се изпълних с теб и сега всяко вдишване е ново объркване, защото новите мисли се смесват с теб и всяко издишване е ново въздишване по несъществуващи брегове.

Чудя се - ако съществуваше, щях ли да имам за тебе неизписано още обичане?

А да спра да вярвам във теб, е като никога вече да не видя море.

МАКЕТИРАНО

когато раздра платната
издигна стени против вятър
и хвана вълните за реверите
когато сложи корабът в бутилка
сети ли се
за русалките
за химерите
за южните морета
и за фамагуста, да, за фамагуста!
за поетите
и техните илюзии
за приказките нощем
и подправките
чуждоезични вкусове
и бялата тераса
на брега?!

твоят кораб е в бутилка
но аз се лутам още влюбена
под чифт забравени платна

огОледално

махам фибите...
пускам косите си....

свалям дрехите...
бавно...

събувам бикините...
забравям капризите...
(друго май няма)

пред теб съм.
смутена.

вглеждам се в празните Ти ириси
те са огледалото
което ми показва истини -

НАОБРАТНО.

ТРАНСЦЕДЕНТАЛНО

искам да отметна косата ти
пред всички погледи от картините
и каменните бюстове
да сведат поглед
пред белотата на шията ти

нарисувай тъга с дъха си
по зимните стъкла на душата ми
изпотени
и потръпващи
от всяко твое докосване

ще се срутя отгоре ти
и ще те затрупам
с червеното на всички фотъйоли
и изложбени зали
за да може после
да издигнем мост
от телата си

по него ще минат душите ни -
чакам те
горе

НА КОСЪМ ВРЕМЕ

жан
преброй косите ми
подреди ги
стига ги е рошил вятъра
стига са ги плели самовили

жан
косите ми са водорасли
а приижда в шарени пасажи времето
и сивото
ме дразни

обърна се и тая орехова черупка,
жан
сама отидох в последната мрежа
да се завия със нея
и разсипах всичките миди
на които можех да си порежа краката
изпих си културно водата
която можеше да ми влезе в ухото
какво още
може да не ми се случи
когато съм ти дала
цялата си вечност

жан
преброй косите ми
така ще имам време
да те обикна
обещавам

НЕ Е ВРЕМЕ, ПИЕР

нима морето в епруветката преля, пиер
нима ще се удавим в една измислена капка
не, в зениците ни се побират светове

усмихни се, пиер
аз ще бъда твоят бастун
сега се смееш
но когато ме видиш до теб
права и твърда
като гръбнак на идея
винаги близо до твоите ръце
вместо човека който се смее
ще се превърнеш в човека
който си има море

ПРОПУКВАНЕ

ще те чета наобратно
и ще живеем в преспание
ще пускаме китайски фенери нощем
щом изгасне лампата
в голото небе под юргана
ще си безплатната аорта
снабдяваща мислите ми с...

Бързо, изгаси фенерите!
Пропукване!

трошат се дори преспапиетата
но поръсват главите ни
с бели снежинки на случване
и голи със тебе
мокри още от утробата
на изкривеното ми въображение
за пръв път ще се ударим
паднали от леглото
право на земята

а земята е пръст
ще побеснея
и ще я натъпча във себе си
за да мога поне за малко да я имам

ти се обеси на косите ми
и се прероди в неделя -

аз ще спя в очите ти.

пропукване.
фрактура на облаците в главата ми

Самота:

От другата страна на Космоса

Имам тапи в ушите за заглушаване на света и това прави още по-осезаема циркулиращата в мен самота. Трудно ми е да ти пиша. Не знам как да го направя, отвикнала съм, загубила съм се без връзка с теб и вися като на нишка разтопен захарен памук сред Вселената. Мога да ти призная всичко, защото утопично вярвам в теб, живея за теб като за единствения ми пристан, който някога, някъде ще имам.

Знам че си там, космическо-истински. Знам, че ще се намерим и ще сбъднем сънищата, но е трудно и празно. Едно цяло сме, обитаващо две различни половини на Космоса. Вероятно сме вървели заедно за ръка и аз съм се изкушила от някоя ябълка, любопитно съм потънала в голяма черна дупка и съм се озовала на отсрещната страна на Вселената.

В самотата.

Тъмнината.

Страх.

Чудя се присъствам ли въобще тук?! За мен духовното е много поестествено, но тялото ми започва да се разпада, разрежено с молекули от самота, а дланите ми парят от съпротива. На теб мога да го кажа, защото ще разбереш – щастлива съм, но самотата ме убива. И с времето нищото ме пропива и все повече размива образа ти сред множество силуети. Страх ме е, че няма да те позная. Страх, ме е, че ти няма да познаеш ужаса ми от този свят.

Дали до твоята страна на космоса се стига само чрез някаква дебела избирателно-пропусклива мембрана?

Трябва ли да литна до теб на лист от учебник по биология?

Ще те срещна ли физически?

Страх ме е.

Моля те, хвърли ми една звезда от твоят космос. При мен не е уютно, но обещавам да плувам в лепкавината на мрака докато не я намеря. Стигна ли я, ще направя джоб за дишане в мрака около нея – като в лавина. Ще махам с ръце, крака и всички свои органи, за да не я затрупа самотата и да запазя мъждукането ѝ.

Или не я пращай, ако много я обичаш. Щастливите са най-тъжни, защото щастието е самотно занятие – вселенско е, а Вселената е най-самотното място, което съм обитавала.

БЯЛА ЛОГИКА

прерових 20 бели конуса абсент
за да намеря двойка кубчета от лед
и да ги сложа на очите на орела

жестоко е да виждаш цветове и пътища
когато светът е заешки
и в гърлото си имаш перушина

остава да издърпаш някое перо
и да се пропишеш

ТРИ ГЛЪТКИ

*„Щастието при интелигентните хора е най-рядкото нещо, за което знам.“
/Ърнест Хемингуей/*

три (шибани) глътки уиски, Папа
(ти, за когото бие камбаната)
първата – за този, който си сложи ръката
в огъня
за да стопли краката на детето си
(това не беше ти, нали, Папа?)
нищо, ти им даде огъня.
втората, за да премине
като ток през болния ти мозък
и третата за сила,
да дръпнеш спусъка,
когато те обземе самотата,

за която не може да се пише

25-ТИ КАДЪР

аз трудно стигам до хората
и като герой на хесе
се спъвам в прага на световете им

стоя на прага доста често
и оставям любовта ми да напоява
гънките на съществуването

някой ме пита
Търсеца, виждаш ли ангели?!

какви ти тук ангели
и последните птици напускат душата ми
феникси и други жар-подобни отдавна са на юг
само главата ми свила гнездо в шала
е опустяла
като зима в пустиня

но ако някога падне
едно леко перце
ще се събудят ли за полет крилата
на пеперудите?

затварям си очите
в бърз 25-ти кадър
и сънувам

пътища

СБОГУВАНЕ

съжалявам
че не изпихме
последното си кафе
за да ти гледам на него
сега ще трябва
всяка нощ
да пръскам вътрешностите си
по листа
да се взирам
и да гледам как пулсират
пълни с теб
до невъзможност

като малък стъклен човек
който просто не може
да се ръкува със света
защото костите му са толкова крехки
като от тъничка захар – конец
изплетен нощем
на панаира край мен
в който (за съжаление)
се люлеем на различни кончета
и никога
няма да се докоснем

НЯМА ДА СЕ ЧАКАМЕ

ти си като пълнолуние
в прозорците на ума ми
за което нямам щори
и ме разсънваш бълнувайки
за опустели кратери
и забравени хора

кацаш
като пеперуда на главата ми
и мислите полепват по краката ти
галиш ме с вятър
а зениците
изсъхват
от очакване

времето е повече от крайно
качвам се
на всички закъснели влакове
билетът ми е звездна карта
продупчена от вятъра

няма да се чакаме

Като в приказките:

Три кожи

* * *

Ден някой си.

Стоя на терасата сама с кашлицата си. Мамка му – и ти си като нея – не знам защо си, не знам причината, но идваш някъде от дълбините на съществото ми и, въпреки спазмите на цялата ми същност, не мога да се отърва от теб. Утре съм на снимка. Някъде, в една друга вселена, която се е люляла дълго време с главата надолу и е разбъркала всичко като детска манджа от пясъчник, някъде там, ако ми направят снимка на дроба може да се покажеш ти, пък на снимката на душата може да има причинител на кашлица.

А в моя свят снимките танцуват.

Наясно съм, все пак бях първата, а в голямото влюбване, подобно на големите състезания, просто няма начин да си хем първи, хем последен. Поне знам, че вярна на себе си, изцедих и последната си капка чувство за тази идея. Бяха към теб, докато не си счупих краката. Влачих се към теб, превърнах се в тъпогълно нещо, което, загубило форма, се търкаля към теб и към теб. Когато те стигнах вече не бях.

И няма как да е същото. Макар и добивайки някаква форма, тя не бе моята. Като восъчна кукла, която са стопили и вятъра е издухал миглите ѝ – ако пак се опиташ да я направиш, няма как да е същата, усмивката ѝ застава на криво.

Единствено ми остана третото.

Като в приказките – трите обвивки. Бях се завила с три кожи. Първата ти я подарих, втората я скъса по невнимание, третата е грозна и недоядана, но пък се крия под нея неуморно и я мятam в лицето на всеки, който ми се изпречи. Под нея е скрито важното, единственото. Не зная как се казва, защото важните неща не могат да се омаловажават просто с една дума. То е способността ми още да обичам.

А преди кожата имах рокли.

Ти ги знаеш, де, нали заради тях така ме обичаше!? Сега си сменям гардероба, защото съм на обратната страна на кълбото. И е зима. Мятam си аз моите кожи и другото... вълци го яли. Само пустият му сън, как не идва... Лежа с отворени очи и броя какво можеше да стане. Случи ли се да заспя – събуждам се забила пръсти в леда, драпайки,

търсейки дупка, търсейки тайното място, където съм сложила моите рокли, където пак може да ми е лятно, където съм аз и съм пълна с обич. Единствените следи, които остават, са прозрачните ледчета гордост по сглобените восъчни клепахи.

Примижвам, само когато поглеждам стрелките на оня часовник, който показва времето, в което те няма.

А писането – писането е просто самота, заровена под стари рокли, износени и попили потта на нощите, в които сме се докосвали.

БЕЗ ПРАВО НА ЛЕТЕНЕ

пингвините
не летят
не бягат
те са хора
със закърнели души
след полюцията
на времето
виждал си ги
по улиците на чикаго
или поне в новините
племената от езерата
живеят във студ
и увиват душите си в еленски кожи
за да не им закърнеят крилата
и да прескочат
еволюцията на полета
даже не чувствам
бабата седнала върху гърдите ми
даже не правя опит да отместя косата
на жената върху мен

присъдата е най-тежка
за оня в балона
който се страхува да извади карфица
от игленика сърце
и да спуска стените
на удобното си съществуване

а има морета
мамка му има морета
и толкова много
китове за спасяване
има толкова сняг
чак да си го натъпчеш в трахеята
и пак да ти остане
ама нали е удобно
там на дивана
гъзовете ни се превръщат

във въздушни възглавници
без право на летене

НИРВАНА

искам да проникна в свободата...
Not.
фалстарт
искам
просто
да не искам нищо
в една такава нирвана
където нямат значение
минало и настояще
и никакви линии на времето
защото просто си извън геометрията
и съвсем не са толкова тайни
като питагорейството

не ми обещавай бъдеще
помогни ми само с тоя чувал
от минало
от стари хартии
с разплакани
думи

знаеш ли
снимки
се правят най-добре с очи
защото по-дългото
просто не съществува
освен в ума ти

изпращам последна усмивка
на всичко преходно
и заставам над него
за да погледам живота
отгоре

КОТКАТА НА БАЩА МИ

котката на баща ми
е луда
постоянно ти ближе ръцете
сякаш вижда в тях нещо повече
дори когато вони на ракия
пак я обича
и тя пак му ближе ръцете

те са белите хлябове
от които съм яла

не може някаква ракия
да отмие мириса
на млякото
на хляба
и на виното
когато в бъчвата на двора
ферментира миналото

и макар да ни делят двете планети
на котешките очни ябълки
пълни с епилептични светулки
блъскащи се в своето търсене
в стъклената преграда на ириса

взирам се в тях и го търся
в ракията на чашата му
подавам ръка
като неврон
за да погала
невъзможното достигане

пукат се плочките под краката му
и е толкова реално за двора
а е толкова далечно за мене

ЕКСХИБИОНИСТИЧНО

разпъната в разпети петък
на кръст самотност
насред площад от хора
с валидоли в ръцете
рисувам мастилени петна
прокарвам броеница между мислите
със топчета от втръсналост
ще остане само истина,
увиснала на кръст самотност

НЕЖЕЛАНИЯ

ако намеря детелина
пред портите на хадес
и имам право на половин желание
бих си пожелала
един живот
но МОЙ
и 2 дупки -
една между гърдите
(лявото е в разпра с медицината)
и една в челото
(без да се засяга интуицията)

((може и трета
за мръсното ти подсъзнание))

бих си пожелала люлка
без излишните орисници
дърво без коренища
и листенца -
единствения мост
по който стигаш Нищото

бих си пожелала
да ги няма думите
и чувствата
но най-вече детелините
защото едно такова чудно съществуване
само идеите (четирилистните)
могат да разнищят

чудя се само....

тогава
дали ще имам торбички под очите
в които да събирам
преживяното?!

ЛИПСА

търся сюжети
блъскам се
сплитам ръцете
как стоят тия чувства
на старите ми тапети
драскам гърбовете
за разнообразие
на всичките спомени
и ги пазя във пликчета
с конфети
и сребърно, пълно с корозия

търся се, търся ги
бавя се, бързам ги
къде са, какво са
ах, да не би
да е била тая липса
в душата
дето подритнах по пътя?!

боже, къде да я дяна
пълна ми е вече РАНИцата
и се пука по шефовете
като някаква
отходна яма
за мисли

НАРКОТИЦИ, СЕКС И РОКЕНДРОЛ

инсепшън
пърсепшън
на чист български да им го казваш
да им забучиш в очите накъсани струни
докато има го звука
от драскащи плъхове в главите ни
докато морските столици
се къпят в разврат и мизерия
и децата на смирненски
спят замръзнали
в предверията на бардаците
межу етажите
на буржоата
и травеститите

какво им дреме
че е чист българския
какво им дреме
за поезия
като плъхове в каналите търчим
и ритаме бога в себе си
смеем се
щом стане дума за онова между краката ни
симулираме изкуство
и духовност
повече от оргазми

отплува и последната бутилка
запечатан рокендрол
господата
Чисти ръце
а.к.а. крака, гъзове..
режат поредната доза небе
за да я вкарат после венозно,

а ние
мятаме силно ръце
срещу някакви електрически мелници

и сме с байпаси от вятърни
дървени скелети
на някакъв свят
умрял вътре в себе си

Бълнуваници:

Сън за дуенде

* * *

Гледам те докато спиш. Очите ти танцуват в орбитите си като звездичките на бяла слепота (нали я знаеш, тази, която планината поръсва по очите ти наместо къна, когато се венчае с тебе). Очите ти се въртят съвсем необезпокоително, всъщност. Но аз ги виждам като вълни, които полудяват, защото си нямат само една луна и приливите им ги теглят към различни светове. Знаем ли, може пък някой ден да заспим заедно - безтегловно, некреватно - без да се допираме, като някакви си астронещи, които вместо да пият кафе, садят кактуси и пият сока им, за да се спасят от пустините в душите си.

Мислил ли си за очните ябълки?! А за самодивите, които ти крадат очите и после, ако ги надсвириш, ти ги връщат... в ябълки. Аз си мисля понякога. Представям си онова влечуго - змията от Книгата - като самодива със студени крака. Тя е дала на Ева ябълката. И Ева я е изяла и е прогледнала. Не си ли чувал за змии, които влизат при бебета и искат да им изкълват очите?! Аз съм чувала. Заради това е – искат да си върнат ябълките.

Впрочем, единственото, което ме плаши в слепотата е статичността. Това е и страшното на съня – не знам дали се движа, а и да се движа много не е нормално. Гледам те и се чудя – ти мислиш ли за съня като смърт. Знаеш ли колко идеи в зародиш умират, защото не търсиш, а спиш. Ето я пак планината – когато ти духне пращинки бяла слепота в очите – не може да не се движиш, не можеш да спреш. Затова е страшно да мижаш – очите ти умират, защото не се движат. Ето на, сега разбираш ли защо седя с две клечки за зъби между клепачите и оставям мислите да бягат като агнета без да ги броя... докато ти спиш. От мене просто бяга сънят, нещо повече - моят е мараатонец. И той е с болни амбиции, дивака. Прескача препятствия умора, но някой ден ще се спъне и сам ще падне в кревата.

Май че се събуждаш.

Какво правя ли?!

А, нищо, тъкмо станах...

ЩЕ ДЕРЕМ ГЪРБА МУ СЪС СТИХОВЕ

- Спиш ли?

- Заспивам...

- Нима?!

Ти си тази с развята коса,
дето троши миглите на съня
и после меко стъпва боса по него,
въртейки на пръста си света.

- Уморих се...

- Не вярвам!

Хвани се за този крайчец коса
и с изплезен език гъделичкай
рамките по корема,
разкъсай и този чорапогащник
и вържи изгрева с него.

ще правим любов със света,
ще плачем
и ще дерем гърба му със стихове.

Но струва ли си да накажем децата си
да живеят във свят на измислици?

42

светът се разплита
почти толкова простичко
колкото кълбото на баба
по преходното ми детство
от другата страна на светофара
отвъд червените гами

някой се страхува
от нощни чудовища
някой е напудрил носа
и мозъчната си кора
с липса на кръвообращение

как пък не намерихте
един въпрос за ясното 42
в главата ми
въпросите са стадо кукери
прескачащи реалното
и биещи камбаните си във ушите ми

спи, спи дете...
ето сега
ще ти сгрея ръцете
така знам че обичаш
спи дете и сънувай топли морета
където
въпросите са
без значение

СВЕЩЕННА БОЛЕСТ

идвам да те взема
ела със мен
страхът ми ще заченеш
ще родиш пропуснати моменти
и много невидяни истини
ще се връзваш с пясъчни въжета
зад кулите на мисълта си
ще почуквам по сърцето ти
по мислите
ще пускам писмо
по импулсите в ума ти
и ще се прибираме
ще си говоря с тебе
там
където...
(не мога да ти кажа)
ще сбъднеш Нострадамус
и с бесът калигулски
на клада ще ме изгориш
защото всички те
са твои братя
и покровителка им бе Бригита

после няма да ме помниш
ще чувстваш само
бетона и паважа
и болката в главата
пръстите ми върху твоите слепоочия
във спешното иглата
с банка страх
и тъй след всяка среща
ще те уча
как да ме усещаш
как да ме запомняш
като дъх на незабравка
и бесилка,
сплетена от
мандарагори.

какво си мислиш?
как така ме осъзнаваш?

време ми е да ти кажа сбогом
влизам в храма - прости се
с твоята Свещенна болест

СЪН ЗА ДУЕНДЕ

Ако сутрин се събудя
и ме болят китките, шията, кръста,
се усмихвам щастливо
- тялото ми снощи се е събудило
и тайно е танцувало,
миля си. Значи
е истина.

* * *

Два самотни айсберга
в топла пустиня от пясъчни сънища –
краката ми нощем.

Пръстите ми не са достатъчно дълги,
за да съм велика актриса
(дори и да обичаш гласа ми).
Ръцете ми нощем мечтаят дуенде,
денем са скучни и с болки във ставите.

„А исках само да танцуваме“

Танцът е
борбата на душата да излезе от тялото,
но плаши пеперудите.

Аз далеч не съм толкова изискана.
Сядам често на земята и кръстосвам краката си,
а страховете ми са от най-първичните -
Самота
и отсъствие на Истина

А времето изтича от сплита ми
и всичко слънчево остава извън него
ненавременно
ненамерено
и слънчево сплетено

моля те,

убивай ме всеки път,
като пиша безсмислено
или казвам „Обичам те“

Истина

БЕЗВРЕМЕННО

(не знам как се говори през времето)
но видях приятеля ти
с ново момиче
не че ми е работа да ти казвам
но все пак ти си аз на 16 години
и ми стана чудно
щом толкова съм се променила,
ако ги виждаше с очите ми
дали щеше да замижаш?

тук ли?
в самодивска земя
е прекрасно
но между нашите светове
късат билетче нещастие
и го оставят да балансира
с чувал осъзнаване
по стрелнатите оси на времето

знаеш ли...
когато по дърташки
ме болят кръста, колената
усещам, че е той
когато ме боли главата
или зъб ми вадят
пак си взимам аулин
за да го забравя
но моята е лесна,
аз съм кости
покрити с месо
и разни други плазми

но въздухът, питаш ли въздуха
как го боли от нажежаване
главата му как тежи и пулсира
и се люшка с името вятър
и кашля страдание
от дробове разстояние

целият трепери
и очите му ще хвъркнат
а-ха да се пръсне в себе си
на милиони солени частици
и се моли,
като детенце се моли
ако от нещо човешко ще мре
то поне да е
алцхаймер по него.

10-11 Hz

Карл, да плъзнеш ръка по бедрото на мъката,
да навлажниш бръчките около очите ѝ с топъл език,
да попиташ някого на какво мирише тъгата му
защо се самоубиват поетите,
а жените убийци не обичат да готвят ориз
не е като да пиеш джин
/при все, че пак горчи/

Карл, превърни този бар
в театър на сенките, пещера на идеите,
а големия син плот –
в Най-самотния кит
джаза и сълзливия блус изтанцувай в херците
на хвърлен камък в душата ти,

нека полетят балерините,
изпънали крака в болезнен шпиц
от точката на износените палци плъзват меридиани
и разчертават мисловната карта на безброй сънни парализи
пардеба и плие, светът се върти във вечно шане,
а зад витрините –
напоен сякаш с розе мръсен бинт

Карл, не разбираш ли,
аз танцувам само с тези,
които давят съня ми в хинин
аз изкашлям света в дробовете си
в бара-корем на самотния кит
и се моля за самоубийците
- не поетите,
а за лебедите,
които умират сами

последният танц е за теб, обещавам
дотогава ще бъда сама
ще съм силна до синьо, пречистено бяла
и ще духна последния си дъх в устите на птиците,
за да могат те поне посмъртно да ме разберат

дотогава
а сега - на здраве
bottoms up
на чашите с тъга

НЕИЗПРАТЕНО

жан,
дали имам право да пиша
за крехките ключици на бялата ѝ шия
и тънките пръсти, стъклени китки,
с които рисува света,
препарира го във фосили
и го рисува с перце по старите сгради,
магично осветени
от делнични залези,
които се давят
в чаените чаши на очите ѝ

през процепите на старите къщи
знаеш ли, жан, има таен портал!
мирис на канела
на много възглавници и разтапящи свещи
и пътека от черни къдрици

жан, аз не зная
навярно правите любов
и сигурно тогава белотата на шията ѝ се разтапя
по канелените пръчици във дланите ти

ти още я побираш в кутията на душата си
за да я вдъхнеш после
в лъч, преминал през няколко стари сгради
уличен павилион за стара лимонада
или нелепо изрисуван червен палячо
на улична мансарда...

да бъде!
аз ще се кача на палячото на скалпа
за да чувствам още от пулса на сградите, лъчите, белотата
и да преживявам

360°

детството ми се подхлъзна
на няколкото стъклени топчета
забравени на пода
времето
калцира болката в шипове
спящата красавица се убоде на един от тях
и се превърна в жена
забрави сънищата
сложи вретена между клепачите си
за да погълне целия свят
скъса десет чифта обувки
и намери дома
кръстиха я
с едно завъртане на палеца
и малко къна
плати си в натура
с малка частица от костта на носа
там, между очите
дариха я
с 360 градуса зрение
побиращо целият свят
(нейния – за съжаление)

Te extraño, Loca

La-la-la-locas^[1]

/Ако днес започна да те създавам дума по дума и всеки ден добавям по молекула... би ли се влюбил някой в теб?!/

Луната е в напреднала бременност – колко тривиално, Лоса, като всеки достоен гражданин на психотропни и ти се влияеш от това. Оставай жълтия ѝ голям тумбак да притиска чувствата ти и да ги пресова в думи по поточната лента на мисълта. Искам шоколадовата фабрика! Няма фабрични идеи, няма смисъл с бар-код.

Денят безотговорно провесва боси крака изпод бархетната си нощница от една бяла тераса над водата. Знам, че ти омръзна, Лоса, какво чакаш, скочи от пустата тераса и остави деня на нея, при всички други угаснали времена, в които бялата тераса е плувала като ладия между световите на ума ти; като някакво си единствено пристанище на отминали чувства.

Скочи, Лоса! Гмурни се надълбоко!

Тази нощ пъ над костите за първи път от много време. Пя фалшиво, но пъ – уроци за гласа ти по летене. В косите на деня ти останаха вплетени една недовършена вита стълба, няколко водорасли от един далечен плаж и три бели косъма от осиновено куче, тичало по дюните му. Там, където индигото на паралелния свят се бе потопило в залива и цветовете на водата и хоризонта се сливаха в тъмно синьо, светът прекопира една лодка, носеща се от и към нищото. Кучето ми каза, че миришела на мокро дърво и корозия, на риба и разлята бира. Вкусно, като малък живот на брега, хванат в рибарска мрежа и голям колкото око на риба. Мълчалив като риба. Без право да извика за целта на съществуването си. И все пак този живот плесна с опашка в съзнанието ти, Лоса, колко мило – да ороси мозъка ти с морски пръски...

Не събирай миди в шепа, малка Лоса, не можеш да отнесеш със себе си морето. Това е като любов през лятото – стиснеш ли я в шепа, далече от морето, избледнява като слънчев тен по тялото.

^[1] Луда /исп./

Сега тичай с Loba^[1], слей се първо с нея, после с него. Сбъдни своята лична света тройца.

В името на мъжа, детето и женския дух. Да бъде.
Сънувай, няма край на спектакъла, докато сянката ти още плува...

^[1] Вълчица /исп./

АРХЕТИПНО

прописах
по линиите на ръката си
подредих дрехите и сетивата си
архетипно
остава и да се разплача,
за да орося утрото
в пустинята на главата си

ако не ме погълне,
отново ще пропиша
ще драсна
с бодил от кактус

времето

ПИСАНЕ ≠ ТЪГА

можеш ли да пишеш
когато пеперудите
ти дърпат мислите
във всички цветове на дъгата
а тази откачалка вятърът
ти сплита косата
и ти върти плитката на посоки
пълни със морско и пясък

можеш ли да пишеш
когато краката ти
са пълни с крилати магнити
родени от 4 майки
посоки
събрали топлината на юга
и блясъка от огледало
отразяващо талазите
нз източните брегове

можеш ли да пишеш
когато пръстите
танцуват валс със светли частици
като малки буболечки
лазеци
и преоткриващи света

не, не било вярно
писане не е тъга
писането е ръка на рамото

Tainted (yet not tamed)

Някои лисици
не могат да бъдат опитомени,
Плъзгаш език по бръснача
и кръвта ти е сладка.
Капка по капка се давиш
и осъмваш с бесило
от лисича опашка.

ДЕН ЗА ПРОШКА

той (тихо): защо не си измила чиниите?

тя (тихо): защото писах стихове
прости ми

той (шепнещо тихо)
неразбираемото
е непростимо

а аз съм всесилен
точно от тук
и до телевизора

простено да е,
прости ми

МОЛИТВА

Боже
за втория си рожден ден
искам златна ножица
и смелост да режа

дали го е боляло Дали
когато е скъсал
пъпната си връв с реализма?

дали всъщност
часовниците
съвсем реално
не текат, а плачат от мъка?!

не ми давай очи
пихтиесто истински
а точно обратното -
ножици
с които да режа
пунктира на времето
единствено пипайки
и усещайки

а каквото науча
ще складирам в хамбарите
в горната част на черепа
където преди еволюцията
е имало
зрителни органи

ПРОЩАВАНЕ

прости ми за бягството, бабо

бягах по невроните мисли
бягах по жилките нощ
бягах по зъбците на всякакви истини
бягах по нестинарски
бягах по щастие
по себе си бягах, по себе си!

стиганах олтар
на кръвта ти
смесена с моята
без цвят и вкус
несиня, несолена
невъзможна за думи

боли ме, бабо
да виждам твоята болка
и моето бягство

ДРУГО ПЪТУВАНЕ

падам на листа
и животът ми бавно изтича
чрез думите
всички пътища увиват диафрагмата
на пулсиращото във ума ми тичане

това беше друго пътуване -
тръгнах с изтърваните влакове,
с поне едно Аз абордаж във сънищата
и триста диви пълнолуния,
изяли смисъла на авиокомпаниите
билетът ми е донесен от вятъра
багажът – само щастие
до леглото ми водят
мастилени стъпки от лапи

заспиваш ли на място без изгреви,
трябват много сили, да дочакаш залеза

Te Extraño

първо сънувах на испански
езикът ми танцуваше бачата
докато не се поряза
на струни на китара

после продължих да правя любов
с езика
и Дивата си същност

тя разби вратата на съзнанието ми
и ме погълна в сънища

te extraño,
Loca

Вашата литературна Голгота

<http://e-sustnost.com/>

2015